

Povestea perlei

Odată, o stridie stătea pe fundul unui ocean și discuta cu altă stridie:

- Simt că nu am nici un rost în lume. Stau aici, în mijlocul apei și nu sunt de folos nimănui. Mai bine aș deschide cochilia și aș privi un pic oceanul.
- Draga mea, îi spuse o prietenă, nu este bine ce faci. Trebuie să stai tot timpul închisă, să nu te murdărești pe dinăuntru...

Dar stridia noastră a vrut atât de mult să vadă cum e lumea din jurul ei, încât s-a deschis pentru o clipă. Mulțumită de ceea ce a văzut în jur, s-a închis înapoi, dar un grăunte de nisip se strecurase deja înăuntru. Cu timpul, stridia a început să aibă o durere, la început mai mică, dar apoi din ce în ce mai mare, un chin care o mistuia toată ziua. Nu îndrăznea să se plângă, știind bine că pentru neascultarea ei suferă atât de mult.

Într-o zi, un pescar a aruncat o plasă în ocean și a prins stridia. Ea era și mai supărată și plângea: "De asta îmi era frică! Acum, că m-a prins pescarul în plasa lui, toată lumea o să descopere cât sunt de urâtă și bolnavă."

Pescarul, de îndată ce a văzut stridia în plasă, a desfăcut-o cu un cuțit și a scos afară o perlă albă, rotundă, perfectă. Această descoperire a mirat-o pe stridie: "Nu este uimitor să ai ceva atât de prețios înăuntru și nici măcar să nu realizezi?!" se întreba ea. "Cum pot să am o perlă atât de frumoasă, când eu sunt atât de urâtă?"

Pescarul, care își petrecuse toată viața pe mare, știa că această stridie a transformat un grăunte de nisip într-o perlă valoroasă și se gândea la minunea de a lua durerea și suferința și a le transforma în ceva extraordinar.

Care sunt perlele tale...?

- Sunt vorbele care te-au rănit și le-ai iertat?
- Sunt temerile pe care le-ai depășit?
- Sunt pornirile pătimase cărora li te-ai împotrivit?
- Sunt căderile tale din care te-ai ridicat?
- Sunt examenele căzute care te-au învățat lecții importante?
- Sunt gândurile rele transformate în gânduri bune?

Piatra și viermele

A fost odată o femeie care avea un copil. Îmbolnăvindu-se grav, în scurt timp el a părăsit lumea celor vii. Mare a fost durerea mamei când și-a pierdut unicul fiu! Se ruga lui Dumnezeu să-i aline sufletul și să nu-și piardă credința.

Văzându-i suferința, îngerul păzitor și-a luat inima în dinți și s-a dus înaintea lui Dumnezeu, întrebându-L cu glas smerit:

- Doamne, femeia care și-a pierdut copilul este foarte descurajată. Oare chiar trebuia să rămână fără unicul ei copil? Suferă atât de mult!

Atunci Dumnezeu, cu multă răbdare, i-a spus să meargă în fundul oceanului și să-i aducă de acolo o piatră. Îngerul s-a supus ascultător, s-a dus pe fundul oceanului și a luat piatră și a adus-o înaintea lui Dumnezeu.

- Acum că ai adus-o, rupe piatra.

Îngerul supus, a rupt-o în două și a putut vedea că înăuntru ei era un vierme.

- Dacă Eu am grijă de acest vierme ce se afla într-o piatră pe fundul oceanului, cu atât mai mult am grijă de sufletul mamei îndurerate, i-a spus Dumnezeu îngerului.

"Omul care rabdă necazurile cu credință, nădejde și inimă bună, va lua cununa nestrăcaciunii, virtutea răbdării și mântuirea. Iar stăpânirea mâniei, a limbii, înfrânarea pântecelui și a plăcerilor e de cel mai mare ajutor sufletului."

(Sfântul Antonie cel Mare)